

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΕΛΙΣ

Πόδα χρώματα βλέπομεν.

Τὸ γερμανικὸν περιοδικὸν «Woche», πραγματευόμενον εἰς μικρὰν μελέτην περὶ τῶν χρωμάτων μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ὁ φυσιολογικὸς ὀφθαλμὸς δὲν δύναται νὰ διακρίνῃ πλῆθους τῶν 160 χρωμάτων, μολοντοὶ δ' Ἐρσχε-
λος ἐπίστευεν, ὅτι εἰς τὰ Ρωμαϊκὰ-μωσαϊκὰ ὑπῆρχον περὶ τὰς 30 χιλιάδας συνδυασμῶν χρωμάτων. Εἶπε περιέργως ἡ ἀλήθεια τὴν ὁρίαν τὰ χρώματα δίδουν εἰς τοὺς τυφλοὺς τοὺς ἀναβλέψαντας μετὰ πολὺν χρόνον. Οὕτω τὸ ἐρυθρὸν τοῦς κάμνει ὥστε νὰ ἀκοῦσιν τυμπανισμόν, τὸ πράσινον ἀρμονίαν, τὸ κυανοῦν πλα-
μαῦλον καὶ οὕτω καθέξῃς.

Ἀπὸ τὴν μελέτην αὐτὴν μανθάνομεν πράγματα ἐντε-
λὸς παραδόξα, δηλαδὴ ὅτι ὁ Ὀμηρος καὶ οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς τὸν δὲν ἐγνώριζον τὸ .. κυανοῦν χρῶμα καὶ ὅτι οἱ ἄρχαῖοι Ἕλληνας ζωγράφοι δὲν μετεχειρί-
ζοντο διὰ τοὺς πίνακας τῶν εἰμὴ τέσσαρα μόνον χρώ-
ματα : τὸ ἐρυθρὸν, τὸ κίτρινον, τὸ λευκὸν καὶ τὸ μέ-
λαν ! Κρίμα ποῦ δὲν γινώριζομεν τὸ ὄνομα τοῦ σο-
φοῦ ἀρθρογράφου.

— Αἶνε - Μπελλίν *

— Ὁ ἀποθάνης νέος ! εἶχεν εἶπει εἰς τὸν Μπελλίν
ὁ ναυσικὸς καὶ πνευματώδης ποιητὴς Αἶνε:

— Καὶ διατί ; ἡρώτης μὲ βεβιασμένον μειδιάμα ὁ
μουσικὸς.

— Διότι ἔχετε μεγαλοφυίαν !

Ὁ Μπελλίν ἠθέλησε νὰ ἐκλάβῃ τὸ πρᾶγμα ὡς
ἀπεισιγία, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε, διότι ἦτο κατ' ἐξο-
χὴν εὐαίσθητος καὶ τὸ ἐλάχιστον τὸν ἐτάρασσε, Συγχρό-
τως εἶχε καὶ ἐλαφρὰν τάσιν πρὸς τὰς προλήψεις.

— Ἀδὺς ὁ Αἶνε ἔχει προφητικὸν πνεῦμα, εἶλεγε
μετὰ τινα καιρὸν εἰς ἓνα φίλον του παρατηρήσατε τοὺς
ὀφθαλμοὺς του...

Μετὰ τὴν πρόωγον θάνατον τοῦ ἀτυχοῦς μουσουρ-
γοῦ, ἡ φράσις αὕτη ἐνεποίησε βαθεῖαν αἰσθησιν πρὸς
τὸν ποιητὴν τοῦ Intermezzo.

— Δὲν ἔκαμα καλὰ ! εἶπε. Τί φοβερά αὕτη ἡ μαγία
μὲν ν' ἀσπαιδευομαι καὶ διὰ τὰ σοβαρώτερα πράγματα !

Καὶ ὁ Ἐρρίκος Αἶνε ἐζήτησε δημοσίᾳ συγγνώμην
εἰς συγκλητικὰς γραμμάς, ἐν αἷς ἐξαγακτήρισε τὸν μου-
σικόν καὶ τὸν ἄνθρωπον μὲ τὰς κολακευτικώτερας
φράσεις. Εἶπον διὰ τὴν μουσικὴν τοῦ Μπελλίν, ὅτι
ἐδίδε τὴν αἰσθησιν «δακρύου ἐντὸς μειδιάματος». Δὲν
ὑπάρχει ἀκριβέστερος χαρακτηρισμὸς, διότι εἶνε παρ'
αὐτῷ τὸ αἰσθημα καὶ τὸ θέλητρον, ἡ μελαγχολία καὶ
ἡ χάρις στενωὺς συννηωμέναι.

— Πρωτότυπον Μουδεῖον. *

Ἡ ἐν Παρισίοις Ἑταιρεία τῶν στολῶν διοργανοῦν
μίαν ἐκθεσὴν διαφόρων ἐνδυμασιῶν παρελθουσῶν ἐπο-
χῶν, ἥτις θὰ γίνῃ ἀπὸ 3 Μαρτίου μέχρι τῆς 2 Ἀπρι-
λίου εἰς ἐν περιπτέρον τῶν ἀνακτόρων τοῦ Κερουμεικού.

Σκοπὸν ἡ ἐκθεσις αὕτη ἔχει νὰ προετοιμάσῃ τὴν
ἰδρυσιν «Μουσίου στολῶν παρελθουσῶν ἐποχῶν». Θὰ
περιλάβῃ πᾶν σχετιζόμενον μὲ τὰς πολιτικὰς καὶ στρα-
τιωτικὰς στολάς τοῦ ἀνδρικοῦ καὶ γυναικείου φύλου,
ἥτοι ἐνδυμασίας, κομώσεις, ἀσπρόδονα, χειρόκτια,
θώρακας καὶ ριπίδια, ξίφη καὶ τριχάτια, τὰ ὅπλα τῶν
ἀνδρείων καὶ τῶν φιλαρέσκων, ἐν γένει πᾶν ὅ, τι χρησι-
μεύει εἰς τὰς μάχας τῆς δόξης καὶ τοῦ ἔρωτος.

— Ὁ Τάιν καὶ ἡ Βενετία.

Ὁ Τάιν, ὁ μέγας Γάλλος ἱστορικὸς, κριτικὸς καὶ φι-
λόσοφος, ὑπῆρξεν εἰς ἓκ τῶν θερμωτέρων θαυμαστῶν
τῆς Βενετίας.

Ὅταν διὰ πρώτην φορὰν ἐπεσκέφθῃ τὴν νύμφην τοῦ
Ἀδρια καὶ εὐρέθῃ μέσα εἰς μίαν γόνδολαν περιπλανώ-
μενην ἀνὰ τὰς διώρυγὰς τῆς καὶ ἀνέπνευσε τὸν ἀέρα
ἐκείνον τὸν ἐλαφρότατον, τὸν ὁποῖον μόνον εἰς τὴν Βε-
νετιαν ἀναπνέει κανεὶς, ἠσθάνθη τὸν ἑαυτὸν τοῦ εὐτυ-
χεστάτου καὶ εἶπε διὰ πρώτην φορὰν ὅτι ἡ ζωὴ εἶνε
καλὴ καὶ ὡραία.

Τὴν Βενετίαν ἀπεκάλεσε «μαροαγέτην τῆς Ἰταλίας».

Ἀντίθετον γνώμην ἔχει ἡ Σάρρα Βερνάρ.

Ἐρωτηθεῖσα ἡ μεγάλη τραγωδὸς πρὸ τίνος ἐν Μι-
λάνῳ περὶ τῶν ἐντυπώσεών της διὰ τὴν Ἰταλίαν εἶπε
ὅτι τὴν λατρεῖται ὅσον καὶ τὴν Γαλλίαν. Τὴν Βενετίαν
μόνον δὲν εὐρίσκει ἀξίαν τῶν ἐπαίνων, οὐδὲ πλέκουσιν
δι' αὐτήν.

— Ὅλοι—εἶπε—ἀγαποῦν τὴν Βενετίαν, ἐγὼ ὁμως
δὲν εὐρίσκω τίποτε τὸ ἀξιαγάρητον εἰς τὴν πόλιν αὐ-
τήν. Αἱ διώρυγές της ἔχουν νερὰ ρυπαρά, τὰ παλάτια
της ἔχουν καὶ τὸ μελαγχολικὸν καὶ εἶναι διὰ ἀκαλαί-
σθητα· αἱ γόνδολαί της εἶναι καὶ αὐταὶ πένθιμοι σὰν
ὀχήματα θανάτου.

Ὅλα κάμνονν τὸν ἄνθρωπον νὰ συλλογίσεται τὸ τέ-
λος, τὸν θάνατον, τὴν καταστροφήν. Ἐμένα μ' ἀρέσει
ν' ἀκούω θόρυβον καὶ φωνάς, νὰ βλέπω ζωὴν. Ἡ
Βενετία εἶνε πόλις κατάλληλος διὰ νὰ ζοῦν εἰς αὐτὴν
νευρασθενικοὶ καὶ ἀσθενεῖς, ὅχι ἄνθρωποι γεμῆτοι ζωῆς
καὶ σφρίγος. Τὸ μόνον καλὸν ποῦ ἔχει ἡ Βενετία εἶναι
ὅτι δὲν ὑπάρχουν εἰς αὐτὴν αὐτοκίνητα. Δὲν ἠμπορεῖτε
νὰ φαντασθῆτε πόσον ἀποστρέφομαι τὰς διαβολικὰς αὐτὰς
μηχανάς.»

— Καλλιτεχνικὰ ἀνέκδοτα.

Ὁ Ἐνετὸς ζωγράφος Ζεντὶλ Βελλίνι ἐκλήθη εἰς τὴν
Κωνσταντινούπολιν ὑπὸ τοῦ Πορθητοῦ διὰ νὰ ζωγραφίσῃ
διαφόρους πίνακας μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸν Ἀποκε-
φαλισμὸν τοῦ Βαπτιστοῦ. Μωάμεθ ὁ Β' ἐπαινέσας τὴν
τέχνην τοῦ ζωγράφου παρετήρησεν ἐν τούτοις ἐν ἐλάτ-
τωμα εἰς τὴν εἰκόνα: «Οὐ δὲν ἐζωγράφισε καλῶς τὴν
μόρφην τοῦ ἀποκεφαλισθέντος, διότι ἡ ἀσώματος κεφαλὴ
παρουσιάζει πάντοτε τὸ δέσμα τραβηγμένον. Διὰ ν' ἀπο-
δείξῃ τοὺς λόγους του ὁ Πορθητὴς ἀπεκεφάλισεν ἐμπρὸς
εἰς τὸν ζωγράφον ἓνα ἄνδρα καὶ ἐπέδειξε τὴν αἰμάσσου-
σαν κεφαλὴν.

Ὁ Βελλίνι τόσῳ κατετρώμαξεν, ὥστε ἐζήτησεν ἀμέ-
σως νὰ ἐγκαταλείψῃ τοιοῦτον κύριον. Ὁ Μωάμεθ τὸν
ἔκαμε βέην καὶ ὁ ἴδιος τῷ ἐπέραςε χρυσὴν ἕλυσον περὶ
τὸν λαιμόν, σύμβολον τῆς ὑπακοῆς του πρὸς αὐτόν.
Ἄλλ' ὁ Βελλίνι μίαν νύκτα ἐπέβη ἐνετικοῦ πλοίου καὶ
ἐγκαταλείπων κέρδη καὶ πίνακας ἀνεχώρησε κρυφίως.

Οἱ ἄρχαῖοι Ἀθηναῖοι μεθυθέντες ἐκ τῆς υπερμέτρου
λατρείας των πρὸς τὸν Δημήτριον τὸν Φαληρέα ἀνῆγειραν
εἰς αὐτὸν τόσους ἀνδριάντας, ὅσας καὶ τὸ ἔτος ἔχει ἡμέ-
ρας. Συνελθόντες ὁμως ἐκ τοῦ παράφρονος τοῦτον ἐν-
θουσιασμοῦ συνέτριψαν τοὺς 365 αὐτοὺς ἀνδριάντας ἐν
μῇ νυκτὶ καὶ μόνῃ.

